

have«, men hvor den til gengæld spredes lidt. Med mit kendskab til byrådspolitikere i det her land vil jeg sige, at der er en vis risiko for, at de indimellem vil begå fejl, og den risiko synes jeg ikke at vi skal løbe.

Så vi er stadig væk negative over for det her forslag, på trods af at jo længere ud man kommer på eftermiddagen, jo mere vil man gerne blive glad, optimistisk og positiv.

Formanden:

Tak til hr. Per Clausen. Så er det miljøministeren.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Igen tak for de forskellige faldne bemærkninger.

Her er hovedlinjerne jo de samme: Det borgerne, det virksomhedsnære ligger ude decentralt i kommunerne, det mere overordnede ligger i staten. Derfor har jeg tænkt mig at gøre mit indlæg i denne her omgang relativt kort.

Jævnfør den logik, der gælder for hele strukturreformen, er det sådan, at amtsrådenes opgave til beskyttelse af grundvandet og vandindvindinger overføres til kommunerne. Det er f.eks. sager om nedgravning af eller oplægning på jorden af forurenende stoffer, om beskyttelsesbræmmer og påbud osv. til beskyttelse af vandindvindingsanlæg. Også spildevandssager og sager om godkendelse af og tilsyn med visse virksomheder overføres som udgangspunkt til kommunerne.

Kl. 17.10

Den opgaveoverførsel er igen mulig, fordi vi med kommunalreformen får de større kommuner, hvor vi samler hovedparten af natur- og miljøopgaverne, hvorved kommunerne fagligt set bliver styrket betydeligt – man kan elske det, eller man kan lade være, men man kan vanskeligt argumentere imod, at det grundlæggende bliver nogle styrkede miljøer i kommunerne.

Samtidig vil administrationen af miljøbeskyttelsesloven skulle ske inden for rammerne af den overordnede statslige natur- og vandplanlægning. Det har vi også været inde på tidligere i dag. Den statslige planlægning bliver altså styrende for kommunernes administration. Det er ikke en administration, der sådan bare kan ske efter forgodtbefindende.

Endelig vil der, som jeg også var inde på i mit indlæg i forbindelse med miljømålsloven, blive udarbejdet de nødvendige supplerende retningslinjer, og der vil blive indført en kvalitetsstyringsordning, som vil være med til at sikre en bæredygtig, effektiv og ensartet administration.

En sådan særlig opmærksomhed på kommunernes opgavevaretagelse er jo aktuelt, når det f.eks. drejer sig om udledning af farlige stoffer til vandløb, til søer og til havet.

Dertil kommer så, at staten tager sig af de helt særlige myndighedsopgaver. Statens opgaver omfatter bl.a. tilsynet med alle kommunale spildevandsudledninger og de kommunale affaldshåndteringsanlæg, der har størst forureningspotentiale. Staten overtager også amternes pligt til at føre tilsyn med miljøltilstanden i omgivelserne.

Endvidere er det så sådan – det har fyldt en del i debatten her – at staten overtager ansvaret for godkendelse af og tilsyn med de miljømæssigt tungeste virksomheder. Det gælder f.eks. en række kemiske og biologiske fremstillingsvirksomheder, større jern- og stålstøberier, større affaldsforbrændingsanlæg, kraftværker, hvor der stadig fyres med kul, slagterier, mejerier osv.

Den endelige fordeling mellem miljøministeren og kommunalbestyrelserne vil blive fastlagt i en bekendtgørelse, hvor man tager afsæt i den indstilling, der er kommet fra Myndighedsudvalget, altså med de grundlæggende 235 virksomheder, som kan blive lidt færre og lidt flere. I tillæg indføres der jo også her et fleksibelt system, for det betyder, at når en miljøgodkendelse af en konkret virksomhed mere hensigtsmæssigt kunne ligge i staten, er der mulighed for, at ministeren kan anvende en såkaldt call-in-bestemmelse, hvor man altså siger, at den der må vi vist have kaldt ind centralt og kigget nærmere på. Efter den bestemmelse kan også virksomheder og kommuner i visse tilfælde anmode ministeren om at overtage sagen.

Jeg synes, at hr. Steen Gade sagde noget meget interessant om det her og havde nogle refleksioner omkring, at store virksomheder lå bedst i staten, eller gjorde de nu ikke det alligevel? For hr. Steen Gade sagde, at han var kommet til at tænke på, at hvis de ligger i staten, kommer der en anden type indflydelse: Det synes jeg var noget meget centralt, for jeg er sådan set enig i, at ligegyldigt, hvor man lægger de her ting, er der risiko for en eller anden form for indflydelse.

Det er derfor, at vi efter min mening ikke kommer ret langt med mistænksomheden. Der er for det første nødt til at være en vis grad af tillid, uanset om vi lægger det på det ene eller det andet eller det tredje niveau. For det andet er vi nødt til at have nogle regler og nogle love og bestemmelser, der siger, hvad man må, og hvad